

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků Angelovova 3166-3171**, Angelovova 7, Praha 4, zastoupeného advokátem Mgr. Štěpánem Janáčem, Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Property Mall, a. s.**, Antala Staška 80, Praha 4, **II. Těšíkova Praha 12, s. r. o.**, Durychova 66, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2024, čj. MHMP 620805/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2025, čj. 18 A 41/2024-109,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 12 (*správní orgán I. stupně*) rozhodl dne 17. 5. 2023 o umístění stavby „Bytový dům Rilská“ v katastrálním území Modřany a současně stanovil podmínky jejího umístění a projektovou přípravu objektu. Žalobce a další osoby se proti tomuto rozhodnutí bránili odvoláním, kterému žalovaný vyhověl a územní rozhodnutí změnil co do doplnění výrokové části o povolení kácení dřevin, určení náhradní výstavby a doplnění podmínky č. 14 ve vztahu ke kácení. Ve zbytku územní rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, kterou městský soud zamítl.

2. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a OZNŘ

[2] Žalobce (*stěžovatel*) napadl rozhodnutí městského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[3] Podle stěžovatele je rozsudek městského soudu nezákonný, neboť akceptuje umístění nové stavby na pozemcích, na kterých se nadále nachází objekt občanské vybavenosti Sázava, a to přestože rozhodnutí o odstranění tohoto objektu nenabylo právní moci. Městský soud sice přihlédl ke skutečnosti, že rozhodnutí o odstranění stavby bylo v mezidobí zrušeno rozsudkem soudu ze dne 21. 10. 2023, čj. 5 A 111/2021-115, dospěl však k závěru, že absence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby není překážkou k rozhodnutí o umístění stavby nové. Umístění novostavby na místo objektu, u kterého rozhodnutí o odstranění prozatím nenabylo právní moci, však zasahuje do právní jistoty. Nelze souhlasit ani se závěrem, že územní rozhodnutí samo o sobě ještě nezakládá oprávnění stavět a že odstranění tohoto objektu bude zohledněno v navazujícím povolovacím řízení. Nelze totiž vydat územní rozhodnutí „na zkoušku“ s tím, že se teprve ukáže, zda bude možné stavbu provést.

[4] Městský soud nesprávně vyhodnotil rovněž soulad záměru s platnou územně plánovací dokumentací. Z územního plánu a jeho metodologických příloh totiž vyplývá, že z hlediska limitů rozvoje v územní části Modřany je povolena výstavba spočívající v zachování, dotváření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Nová výstavba tak může upravit charakter prostředí pouze tak, že zvýší kvalitu území jako celku, což záměr „Bytové domy Rilská“ nesplňuje, a naopak hrozí, že nový bytový komplex naruší urbanistickou rovnováhu, jelikož je oproti původní jednopodlažní zástavbě extrémní a nerespektuje limity stabilizovaného území.

[5] Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením vlivu na životní prostředí a kvalitu bydlení v lokalitě. Připomíná, že provedením záměru hrozí negativní imise spočívající v nadměrném zastínění a omezení oslunění okolních bytových domů, úbytek zelených ploch, zvýšení hlukové a dopravní zátěže, snížení míry soukromí a zánik místních služeb a obchodů. Městský soud se těmito důsledky zabýval pouze okrajově a pochybil, označil-li námitky za nedostatečné.

[6] Městský soud se dále nesprávně vypořádal se zneužitím vlastnického práva a otázkou veřejného zájmu. Vlastnické právo není absolutní a jeho výkon nesmí být v rozporu s právem dalších osob. Vlastník je povinen se svým majetkem nakládat v souladu s veřejným zájmem a v přiměřené rovnováze s právy sousedů a ochranou prostředí, ve kterém se jeho majetek nachází. Stěžovatel poukazuje také na technické nedostatky záměru, které správní orgány nedořešily. Ty představují zejména nedostatek parkovacích míst a nestabilní podlaží, které může ohrozit stávající zástavbu i nový bytový komplex.

[7] Stěžovatel má konečně za to, že městský soud nesprávně interpretoval přechodná ustanovení zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona, a to zejména § 330 odst. 6, podle kterého se pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby považuje za rozhodnutí v části věci v řízení o povolení záměru a stavební úřad je povinen v dalším řízení rozhodovat o zbylé části v řízení o povolení záměru podle § 182 a násl. stejného zákona. Tento výklad není správný, neboť § 330 odst. 6 stavebního zákona je pouze přechodným ustanovením, podle kterého má být upravena transformace pravomocných územních rozhodnutí vydaných podle dosavadního zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (*starý stavební zákon*), do režimu nové právní úpravy. Ustanovení § 330 odst. 6 ve

pokračování

spojení s § 182 a násl. proto nelze použít na navazující povolovací řízení a stavebník je povinen získat stavební povolení podle staré právní úpravy.

[8] *Žalovaný* ve vyjádření uvádí, že předmětem řízení je rozhodnutí o umístění stavby. Teprve v následujícím správním řízení má být rozhodováno o povolení záměru, které bude moci stavební úřad vydat až po právní moci rozhodnutí o odstranění stávajícího objektu místní vybavenosti, jež se nyní nachází ve fázi odvolání. Městský soud náležitě vypořádal všechny žalobní body, jeho rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a srozumitelné. Není pravda, že by se městský soud dostatečně nezabýval souladem záměru s územním plánem a urbanistickým charakterem území, nebo že dostatečně neposoudil technické aspekty záměru, na které stěžovatel poukazuje. Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že bylo zohledněno právo na příznivé životní prostředí i kvalitu bydlení, kterou soud posuzoval ve světle souhlasných závazných stanovisek správních orgánů (včetně studie osvětlení, hydrogeologického posudku, inženýrsko-geologického průzkumu nebo dendrologického posudku). Kasační stížnost proto žalovaný považuje za nedůvodnou.

[9] *OZNŘ II* má za to, že kasační stížnost fakticky směřuje proti věcným závěrům uvedeným v územním rozhodnutí o umístění stavby. Stěžovatel tedy napadá nesprávný předmět přezkumu, neboť argumentuje proti věcné správnosti správních rozhodnutí a pouze vágně namítá pochybení městského soudu. *OZNŘ II* nesouhlasí ani s námitkou, že nelze rozhodnout o umístění stavby, protože na místě, kde má být záměr realizován, stále stojí původní objekt. Tato námitka je totiž v rozporu s běžnou praxí stavebních orgánů. Stěžovatel neuvádí žádné konkrétní námitky ani co do tvrzeného nesouladu záměru s územním plánem a urbanistickou strukturou či zásahu do příznivého životního prostředí a pohody bydlení. Pouze obecně polemizuje se závěry uvedenými v napadeném rozsudku. Městský soud nepochybil ani při posuzování technických aspektů v souvislosti s parkovacími místy a geologickými parametry, když vyhodnotil, že jejich posuzování je předčasné, neboť tyto otázky budou předmětem dalšího řízení o povolení záměru.

3. Posouzení věci NSS

[10] NSS předesílá, že společenství vlastníků jednotek má v soudním řízení specifické postavení. Jeho procesní práva jsou úzce spojena s omezeným účelem jeho existence a účastníkem řízení se toto společenství může stát za předpokladu, že mohou být dotčeny společné části domu či spravovaný pozemek. Ochrany hmotných práv se tedy může domáhat v souvislosti s dotčením různými imisemi (stíněním, hlukem, prachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod.), zvýšenou dopravní zátěží (viz rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2024, čj. 10 As 167/2023-99) či vším, co bytovému domu slouží k uspokojení potřeb vlastníků bytů, včetně kvalitních podmínek pro bydlení (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2014, čj. 4 As 149/2013-31).

[11] NSS se nejprve zabýval tvrzeným nesouladem územního rozhodnutí s územním plánem a narušením stabilizovaného území a jeho urbanistické struktury. Stěžovatel namítá, že umístění rozsáhlého bytového komplexu do nyní posuzované lokality odporuje závazným požadavkům územního plánu hlavního města Prahy. Podle stěžovatele je v tomto stabilizovaném území přípustné provádět pouze úpravy za účelem zachování, dotváření a rehabilitace stávající urbanistické struktury, kterým posuzovaný záměr odporuje. Pochybení městského soudu shledává stěžovatel rovněž v posuzování záměru ve vztahu k širšímu okolí, neboť má za to, že by záměr měl být srovnáván předně s okolím bezprostředním, zejména pak stávajícím objektem, který má nahradit.

[12] K tomu NSS konstatuje, že v odborné i aplikační praxi je urbanistická struktura definována jako prostorové a funkční uspořádání území, jehož ochrana je zajišťována prostřednictvím územního plánování, zejména územním plánem (§ 18 a 19 starého stavebního zákona). Urbanistická struktura je rovněž výrazem veřejného zájmu na uspořádaném využívání území. Nikomu však neplyne veřejné subjektivní právo na to, aby poměry v území, v němž se nachází jeho majetek, byly zakonzervovány a nemohly být změněny (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2025, čj. 2 As 261/2024-31, nebo ze dne 12. 9. 2008, čj. 2 As 49/2007-191, č. 2479/2012 Sb. NSS). Naopak *připustění, že území se může v určitých mezích urbanisticky proměňovat a vyvíjet, je přirozenou vlastností územního plánování a reflexí toho, že zástavba v urbanizovaných oblastech, s výjimkou případů, kdy její její konkrétní podobu třeba chránit a neměnit, např. z důvodů památkové ochrany či ochrany krajinného rázu, se může v běhu času proměňovat* (rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-14) Městský soud proto zcela správně dovodil, že v urbanistických oblastech může být nová stavba zcela přirozeným způsobem využití území (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2024, čj. 5 As 193/2023-29).

[13] K tomu NSS dále uvádí, že podle grafické části územního plánu má být stavba umístěna do všeobecně zastavitelného území (SV), které je označeno jako stabilizované. Městský soud se proto správně zabýval tím, zda územní plán nevylučuje novou výstavbu ve stabilizovaném území. Podle oddílu 15 odst. 45 regulativu funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy územního plánu se stabilizovaným územím rozumí *zastavitelné území, které je tvořeno stávající zpravidla souvislou zástavbou a stabilizovanou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný stavební rozvoj. Plochy OB, OV, SV a SMJ bez uvedeného kódu míry využití území jsou vždy stabilizované*. V souladu s územním plánem pak dospěl městský soud k závěru, že ve stabilizovaném území není určena žádná míra využití plochy a že územní plán na tomto území nevylučuje ani novou výstavbu. Zakazuje pouze rozsáhlou stavební činnost a stanovuje podmínky a limity spočívající v zachování, dotváření nebo rehabilitaci stávající urbanistické struktury.

[14] Stěžovatel tvrdí, že předložený záměr rozsáhlou činností představuje, a proto není v souladu s limity pro stabilizované území. Současně namítá, že se městský soud dostatečně nezabýval otázkou, zda je předložený záměr v souladu s urbanistickým a architektonickým charakterem okolní zástavby. K tomu ale NSS připomíná, že městský soud nemohl tuto otázku sám vyhodnotit, neboť je ryze odborné povahy, a je tak čistě na stavebním úřadu, aby na základě odborných znalostí posoudil kompatibilitu navrhované stavby s urbanisticko-architektonickými hodnotami území. Úkolem městského soudu je pouze zjistit, zda stavební úřad řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda při správním uvážení nepřekročil meze stanovené zákonem (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 8. 2014, čj. 2 As 91/2014-36, nebo ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).

[15] Z obsahu napadeného rozsudku je přitom dostatečně zřejmé, že této povinnosti městský soud dostál. Připomněl, že dotváření, zachování a rehabilitace stávající urbanistické struktury či rozsáhlá stavební činnost představují neurčité právní pojmy, které musí být vykládány s ohledem na konkrétní okolnosti případu. V tomto kontextu též náležitě odůvodnil, proč není v nyní posuzovaném případě rozhodné, že správní orgány ani dotčené orgány detailně nevysvětlily, v čem konkrétně shledávají zachování, dotvoření či rehabilitaci stabilizovaného území. K tomuto závěru dospěl na základě rozsáhlé argumentace správních orgánů k otázce, zda regulace ve stabilizovaném území brání nové výstavbě, a zda se záměr nevymyká poměrům stávající zástavby co do své plánované výšky a objemu. Městský soud

pokračování

dovodil, že ve správním řízení byly zodpovězeny i další otázky, které se zachováním, dotvářením a rehabilitací území a jeho struktury logicky souvisí, včetně posouzení, zda záměr nebude novou dominantou v prostoru. Z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy městského soudu o tom, zda stavební orgány nepochybily při hodnocení stanovených limitů ve stabilizovaném území či řešení otázky, zda záměr zapadá do charakteru a struktury území. V souladu s ustálenou judikaturou rovněž vysvětlil, proč je nutné plánovanou stavbu posuzovat z hlediska bezprostředního i širšího okolí, nebo že pouhá skutečnost, že záměr nekopíruje parametry stavby, kterou má nahradit, sama o sobě nepředstavuje nepřijatelný zásah do stabilizovaného území (k tomu lze pro stručnost odkázat na body 32 až 35 rozsudku).

[16] Stěžovateli nelze přisvědčit ohledně námitky zneužití vlastnického práva ze strany stavebníka. NSS nezpochybňuje ústavní imperativ, podle kterého vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužíváno na újmu druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými zájmy ve smyslu čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2014, čj. 6 As 77/2013-131). Zdejší soud ale připomíná, že je nutné rozlišovat zásah do výkonu vlastnického práva od pouhého snížení komfortu vlastníků sousedních nemovitostí. Ústavněprávní ochrana přichází v úvahu teprve tehdy, vedla-li by realizace stavby k přímému omezení užívat majetek obvyklým způsobem (např. narušením statiky společných částí domu či infrastruktury potřebné k jeho užívání, nebo omezením přístupu k nemovitým věcem), popř. by omezení spočívalo v imisích (např. hluk, zhoršení kvality ovzduší, oslunění) přesahujících přiměřenou míru poměrů (rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2025, čj. 2 As 261/2024-31). Stěžovatel sice poukazuje na hrozbu negativních imisí v souvislosti s provedením záměru, omezuje se však pouze na obecná a nijak nepodložená tvrzení. Nenamítá ani konkrétní skutečnosti, ve kterých zneužití vlastnického práva spatřuje. NSS k tomu proto pouze doplňuje, že zneužití vlastnického práva nelze bez dalšího dovodit ani ze skutečnosti, že Městská část Praha 12 podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání.

[17] NSS dále konstatuje, že pochybení městského soudu neshledal ani co do námitky zásahu do pohody obydlí a práva na příznivé životní prostředí. Podle ustálené judikatury se pohodou obydlí míní *souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS). Městský soud dovodil, že se správní orgány náležitě zabývaly veřejnoprávními požadavky na výstavbu, stanovenými limity i námitkami účastníků upozorňujícími na snížení pohody bydlení. Upozornil, že jsou-li normy dodrženy a je-li prokázán soulad záměru s veřejným zájmem, nelze se úspěšně domáhat porušení práva na pohodu bydlení (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, čj. 1 As 91/2020-30). Městský soud s odkazem na judikaturu civilních soudů dále uvedl, že pro to, aby mohly být imise, které nepřekračují veřejný zájem, považovány za nepřiměřené místním poměrům, musel by pro to být dán zvláštní důvod. S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje. Za zásadní zhoršení pohody bydlení pak nelze považovat ani stěžovatelem namítaný zánik místních služeb (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2025, čj. 2 As 261/2024-31). Stávající služby místní

vybavenosti by navíc měly být nahrazeny otevřením nových provozoven, které předložený záměr předpokládá.

[18] K námitce, že se městský soud zásahem do kvality bydlení zabýval jen povrchně, NSS připomíná, že kvalita žalobní argumentace předurčuje rozsah přezkumné činnosti soudu. Z žaloby je zjevné, že se stěžovatel uchýlil pouze k obecným námitkám, které městský soud vypořádal. Netvrdil-li tedy stěžovatel konkrétní skutečnosti a uplatnil-li pouze obecné námitky spočívající v obavách o snížení kvality bydlení, není na městském soudu, aby za něj žalobní argumentaci domýšlel (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2023, čj. 3 Ads 269/2022-36).

[19] Stěžovatel dále tvrdí, že se městský soud dostatečně nevypořádal s technickými aspekty záměru, a to zejména s počtem parkovacích míst, geologickými poměry a stabilitou podlaží. Ani s touto námitkou se však NSS neztotožňuje. Z napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že se městský soud zabýval počtem parkovacích míst, a to jak z hlediska minimálního počtu, tak s ohledem na překročení maximální hodnoty podle nařízení č. 12/2024 Sb. Dovodil přitom, že novostavba předpokládá vyšší než minimální počet požadovaných parkovacích míst a zároveň tato místa nepřekračují maximální stanovenou hodnotu. Za pochybení napadeného rozsudku nelze považovat ani to, že v části odkazuje na územní rozhodnutí ze dne 17. 5. 2023 nebo rozhodnutí žalovaného. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu platí, že je-li rozhodnutí správního orgánu náležitě odůvodněné, žalobní a odvolací námitky se shodují a správní soud nedospěl k jiným závěrům, je přípustné, aby si závěry správního orgánu se souhlasnou poznámkou osvojil (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, nebo ze dne 26. 9. 2024, čj. 6 Afs 168/2023-44).

[20] Shodně městský soud postupoval při posuzování geologických poměrů a stability území. Upozornil, že si stavebník nechal vypracovat Inženýrskogeologickou a hydrogeologickou rešerši společností K+K průzkum, s. r. o. provedenou Mgr. J. K., Ph.D., a Mgr. M. S. (Odborná způsobilost v inženýrské geologii, hydrologii č. 2136/2011), která obsahuje popis geomorfologických a geologických poměrů v zájmové oblasti, hydrogeologické poměry, možnost likvidace srážkových vod vsakováním, geotechnických vlastností místních zemin i inženýrskogeologické hodnocení základových poměrů. Městský soud též příhodně poukázal na přílohy zpracované ke studii, které obsahují záznamy z archivních sond a výkresy, včetně geologických řezů. Na základě těchto podkladů pak vyhodnotil, že předložená rešerše pro účely rozhodnutí o umístění stavby postačuje. Dále stanovil, že podrobněji zkoumat geologické poměry bude zapotřebí až při realizaci stavby. Jelikož stěžovatel neuvádí žádné konkrétní námitky a svůj nesouhlas s posouzením soudu blíže nespecifikuje, neshledal NSS důvod se od tohoto závěru městského soudu jakkoliv odchýlit.

[21] Na závěr se NSS zabýval námitkou neexistence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby a nesprávné interpretace přechodných ustanovení stavebního zákona. Stěžovatel dne 24. 5. 2025 doplnil žalobu o tvrzení, že v mezidobí od podání žaloby bylo zrušeno rozhodnutí o odstranění stavby Sázava, která v současné chvíli stojí na místě, kam má být záměr umístěn. Podle stěžovatele proto nelze o umístění stavby rozhodnout.

[22] Městský soud tuto námitku vypořádal v souladu s § 330 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého platí, že *řízení a postupy zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů*. Řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby bylo zahájeno v roce 2019, tedy v době účinnosti starého stavebního zákona, podle kterého

pokračování

realizace takového záměru nebyla podmíněna pouze rozhodnutím o umístění stavby, nýbrž předpokládala další rozhodnutí stavebního úřadu, a to o stavebním povolení. Existence stávající stavby, která má být záměrem nahrazena, tak samotnému vydání rozhodnutí o umístění stavby nebrání.

[23] Městský soud též správně upozornil, že podle stávající právní úpravy stavební úřady již k realizaci stavby nevydávají samostatné rozhodnutí o umístění a povolení stavby, ale rozhodují v řízení o povolení záměru podle § 182 a násl. stavebního zákona, které nahrazuje původní územní i stavební řízení. Za splnění všech zákonných podmínek je pak závěrem takového řízení povolení záměru (§ 195 stavebního zákona). Nyní posuzovaná věc však musí být vykládána ve světle § 330 odst. 6 stavebního zákona, podle kterého platí, že *pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby vydané v územním řízení, v územním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí anebo ve zjednodušeném územním řízení, účinný územní souhlas, účinná veřejnoprávní smlouva a vydaný regulační plán nahrazující územní rozhodnutí o umístění stavby se považují za rozhodnutí v části věci v řízení o povolení záměru podle tohoto zákona, pokud jimi byl umístěn záměr vyžadující povolení podle tohoto zákona*. Rozhodnutí o umístění stavby ze dne 17. 5. 2023 se tak považuje za rozhodnutí v části věci v řízení o povolení záměru podle § 182 a násl. stavebního zákona. Městský soud tedy postupoval v souladu se zákonnou úpravou, když stanovil, že stavební úřad již v řízení nebude vydávat samostatné stavební povolení, ale ve smyslu § 330 odst. 6 stavebního zákona bude v řízení o povolení záměru podle § 182 a násl. stejného zákona rozhodovat o některých otázkách, které za účinnosti starého stavebního zákona spadaly do řízení o vydání stavebního povolení. Městský soud též správně doplnil, že s ohledem na aktuální, nejasnou situaci co do poměrů v území, stavební úřad nemůže rozhodnout o zbylé části v řízení o povolení záměru, ale musí vyčkat na výsledné rozhodnutí o odstranění stavby.

4. Závěr

[24] Ze všech právě uvedených důvodů NSS konstatuje, že městský soud žalobu zamítl v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

[26] OZNŘ mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. NSS však OZNŘ žádnou takovou povinnost neuložil, proto nemají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu